

senere gjorte med nogen væsentlig Energi; dette har givet Flertallet fuldstændig Berettigelse til at knytte den Bemærkning dertil, og jeg tror, det er Flertallet temmelig ligegyldigt, hvad Bøgt den ærede Minister siger for sit personlige Bedkommende at ville have lagt paa denne Bemærkning, forsaavidt den havde gjældt ham. At den meget ærede Minister har tiltraadt Uendringssforslagene under Nr. 146 og 147 er jo overensstemmende med tidligere fremsatte Ansuelser, og jeg kan saaledes antage, at det Forhold, som Sogneraadene paa begge Steder have gjort sig til Raalmsænd for, vil fse Fyldest i næste Finantsaar. Jeg tror, det er overensstemmende med de Principer, man i det Hele følger ved Udviklingen af saadanne Forhold. Hvad angaar Forslagene under Nr. 149 og 150, skal jeg ikke negte, at det undrede mig meget den Maade, hvorpaa den ærede Minister modtog Udvalgets Udtalelse angaaende disse Spørgsmaal. Det forekommer mig, at Udvalget har stillet sig saa velvilligt til dette Almenforetagende, der maa ligge saavel i Regjeringens — ellers stillede den ikke Forslaget — som i Udvalgets Interesse, at man havde fortjent et noget andet Svar end det, den ærede Minister gav. Jeg skal minde om, at der med Hensyn til Havnen ved Lynæs, hvortil Staten har givet betydelige Tilskud, staar: „Dette Arbejde paabegyndtes og er fortsat ligetil 1873 uden egentlig sagkyndig Plan eller ialtsald efter en uheldig Plan og uden Veiledning og Kontrol“. Det Samme gjentages med Hensyn til Havnen ved Sundsted. Ligeoverfor den Anke, som der er reist mod Regjeringen, som har modtaget Bevillingen uden at bryde sig om, at den blev til Nytte, men kun blev en Fristelse for Bedkommende til at lagge Arbejde og Renge til, for at det Hele kunde fastes i Vandet, og ligeoverfor den Udtalelse af Udvalget, at man maa sikke sig sagkyndig Bistand for, at Bevillingen virkelig kan komme Diemedet til Nytte, møder den ærede Minister med en Udtalelse, som om det var Noget, han slet ikke vilde have med at gjøre; hans egne Sagkyndige vare for saa, og dem kunde han derfor ikke benytte til at føre Tilsyn; de maatte indskrænke sig til at se paa Planerne. Men med Hensyn til Planerne siges der imidlertid netop, at Arbejdet begyndtes og forfattes uden egentlig sagkyndig Plan. Dernæst siger den ærede Minister, at Amtsveinspektøren kan han ikke raade over. Det har Udvalget heller ikke sagt. Jeg veed ikke, hvad den meget ærede Minister kan paalægge Amtsraadet at paalægge Amtsveinspektøren, men skal kun bemærke, at Amtsraadets Stilling til Sagen i det Hele er velvillig, og det har i sin Tjeneste en Mand, som er sagkyndig og synes at følge disse Anliggender med Interesse. Vor Opfordring gaar ud paa, at Ministeren ved Forhandling med Amtsraadet vil sikke sig, at den sagkyndige Ledelse og Tilsyn kommer tilstede for de Havnes Bedkommende, der her er Tale om, og

vi knytte vor Bevilling til den Forventning, at denne Opfordring fter Fyldest. Hvorledes nu den meget ærede Minister kan finde, at det er Noget, som han ved raske Udtryk om sin Stilling til Amtsraadet og Amtsveinspektøren kan bortvise som Noget, som Finantsudvalget ikke burde have sagt, eller som ikke er rekerdigt efter de fremkomne Oplysninger, er mig aldeles ubegribeligt. Det forekommer mig at være en søgt Maade at komme bort fra Spørgsmaalet paa. Under disse Omstændigheder kunde det i og for sig være rigtig paa denne Ministerens Holdning at give det Svar, at man forandrede sin Anbefaling af Forslagene til en Misrekommendation, men da de Interesser, som vi fra alle Sider erkjende for at være berettigede, vilde lide derunder, antager jeg ikke, at det er Udvalgets Mening for Dieblikket at indtage en forandret Stilling, og jeg for mit personlige Bedkommende tør heller ikke tilraade det, saa at Anbefalingen fra Udvalgets Side vil blive staaende. Naar den ærede Minister siger, at han ikke kan have nogen Indskydelse paa Valgbestyrelsen eller Sigt, saa siger jeg: jo, det kan han særdeles godt, han kan betinge Bevillingens Givelse af, at Statutterne for disse Havne og Tilsynet med dem indrettes og finder Sted paa saadan Maade, som han finder rigtig, og som er i Overensstemmelse med de Grundsetninger, som Udvalget har udtalt. Det er han berettiget til at gjøre, og det finder Sted i mange lignende Tilfælde. Jeg skal derfor fastholde Udvalgets Opfordring og Forventning om, at den Bevilling, her gives, vil ved Ministerens Foranstaltning blive anvendt til større Nytte for Diemedet, end Tilfældet har været med tidligere Tilskud. — Angaaende de øvrige Spørgsmaal, som her foreligge, skal jeg sotte mig meget kort. Udvalgets Forbehold med Hensyn til Limfjordsbroen tillægges den ærede Minister „et vist Værd“. Ja, Alt har jo kun et vist Værd. Dette Forbehold har det Værd, at ingensomhelst Antydning i Ministerens eller hans Overingenieurs Skrivelse har nogensomhelst bindende Betydning for Bevillingsmyndigheden, naar de herhenhørende Spørgsmaal senere komme til at foreligge. Det Værd har netop konstitutionelt et saadant Forbehold. — Med Hensyn til Derringbanen glædede det mig at høre den meget ærede Minister gjentage, at Taxterne efter Tilfagn i Gjennemsnit i Virkeligheden ere lavere end ved Statsbanerne, og Udtalelsen i den Henseende tror jeg ikke skal give Anledning til nogen Misforstaaelse mellem Ministeren og Udvalget. Ligeledes har jo den ærede Minister fuldkommen forstaaet vor Bemærkning angaaende Arealerne ved Aarhus. Hvad Kolding Station angaar, fastholder jeg min tidligere Udtalelse, og antager heller ikke, at der i Ministerens Udtalelse ligger noget egentlig specielt mod det Standpunkt, man har indtaget. Jeg skal kun sige, at jeg tror med Udvalget, at det, saaledes som denne Sag